

Arrest

nr. 38 705 van 15 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoekster) en X (verzoeker), die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 december 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 oktober 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat X verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat X, die loco advocaat X verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 25 juni 2007 een asielaanvraag in.

1.2. Op 16 januari 2009 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat verworpen werd bij arrest nummer 29 030 van 24 juni 2009.

1.3. Op 22 juli 2009 gaf het bevoegde parket van de procureur des Konings een negatief advies omtrent de voltrekking van het voorgenomen huwelijk van verzoekster. Naar aanleiding van dit negatief advies

weigerde de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand op 24 juli 2009 het voorgenomen huwelijk van verzoekster te voltrekken.

1.4. Verzoekers dienden tegen in het in punt 1.2. bedoelde arrest van de Raad een cassatieberoep in bij de Raad van State. Dit beroep werd toelaatbaar verklaard bij beschikking nummer 4822 van 31 juli 2009.

1.5. Op 26 augustus 2009 kregen verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13 quinquies).

1.6. Verzoekende partijen dienden op 9 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. De aanvraag bedoeld in punt 1.6. werd op 8 oktober 2009 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd aan verzoekende partijen betekend op 18 november 2009. Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds juli 2007 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlandse taallessen volgden en Nederlands zouden spreken, verzoekster een inburgeringsattest behaalde, verzoekers een vrienden en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde en zich niet schuldig maakten aan fraude of bedrog dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat ze bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 24.06.2009 met een weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiare bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 26.08.2009 werd hen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hen betekend op 07.09.2009. Betrokkenen dienden uiterlijk op 22.09.2009 het grondgebied te verlaten doch ze verkozen echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk ongeveer een jaar en elf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Het feit dat betrokkenen een beroep lopende hebben bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de relatie die betrokkene zou onderhouden met heer (N.S.) (R.R.: (...)) en hier ook foto's van voorlegt; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Het argument dat verzoekster zou willen trouwen met de heer (N.S.) (R.R.: (...)) vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het argument dat betrokkene beroep heeft aangetekend bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel tegen de weigering d.d. 24.07.2009 van haar huwelijksaanvraag d.d. 23.02.2009 door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Meise: in het dossier is geen document te vinden waaruit blijkt dat betrokkene daadwerkelijk een beroep heeft ingediend. Indien dit echter toch zou gebeurd zijn opent dit geen recht op verblijf waardoor dit element niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat (B.G.) hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van (B.G.) geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds

geweten dat de scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd."

2 Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden werpen verzoekers op: "1. Schending van beginsel van behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht".

2.2. In wat in het warrig betoog als een eerste onderdeel van het eerste middel kan beschouwd worden, betogen verzoekers als volgt:

"Artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Aangezien de aangevochten beslissing foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht;

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om;

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

Doordat de aangevochten beslissing dd. 8.10.09 de door verzoekers aangehaalde en bewezen elementen van integratie, zoals de kennis van de nederlandse taal door gevolgde cursussen, hun sociale contacten en hun werkbereidheid, niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid bij het indienen van een regularisatieaanvraag 9 bis in België;

Dat dit een onaanvaardbare schending inhoudt van de rechtspraak van de raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waar zij elementen zoals integratie, sociale contacten en bedingen aanvaarden als buitengewone omstandigheden in het kader van een regularisatieaanvraag;

Derhalve heeft DVZ volledig onterecht, onzorgvuldig en naast de kwestie motiverend, geconcludeerd dat er niet aan de door de wet vereiste voorwaarden in hoofde van verzoekers voldaan werd:

Wel integendeel zoals hogervermeld blijkt;

Doordat de aangevochten beslissing dd. 8.10.09 stelt dat het instellen van een asielprocedure slechts van tijdelijke aard is en een kandidaat vluchteling dient te weten dat na afloop van de afgesloten asielprocedure, illegaal verblijf geen recht geeft op verblijf en deze gegevens derhalve niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid Dat deze motivering een stereotiepe motivatie is en in tal van andere onontvankelijkheidsbeslissingen van DVZ terug te vinden is

Derhalve heeft DVZ volledig onterecht, onzorgvuldig en naast de kwestie motiverend, geconcludeerd dat er niet aan de door de wet vereiste voorwaarden in hoofde van verzoekers voldaan werd

Doordat uit de inhoud van bestreden beslissing blijkt dat de documenten van verzoekers en hun situatie niet eens naar behoren onderzocht werden, gezien verzoekster 2 jaar en 3 maand op legale basis in

Belgie verbleven heeft en slechts 2 maanden illegaal op het moment dat hen het bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd;
Dat zij tevens tijdens haar legaal verblijf een huwelijksaangifte ingediend heeft op 4.5.09 en zij getracht heeft haar situatie te officialiseren, wel wetende dat illegaal verblijf geen oplossing is en zij hier geen rechten kan uit putten;
Dat op het moment van illegaal verblijf verzoekster in afwachting was van een uitspraak van de kort geding rechter inzake de weigering van huwelijksvoltrekking;
Dat de belgische staat haar niet gedoogd heeft en zichtbaar een schrikbewind heeft willen voeren door haar van haar vrijheid te beroven met het oog op terugleiding naar de grens;
Dat deze overheidspolitiek en strategie volledig indruist tegen de inhoud van het regeerakkoord van 18.3.08 onder Leterme 1 en thans opnieuw in het najaar van 2009 volledig up to date;
Dat zij dan ook volledig terecht door de KIB in vrijheid gesteld werd;
Aangezien de door DVZ aangehaalde motivering dan ook niet correct en niet afdoende is waar de omvang van de motivering niet is aangepast aan het belang van de beslissing;
De motivering van de DVZ is immers gedeeltelijk niet terzake dienend en anderzijds onnauwkeurig en/of geldig.(...)"

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.4. De bestreden beslissing is genomen in overeenstemming met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.5. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in hun in punt 1.6. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf onder het kopje “De vordering is ontvankelijk” het volgende hadden opgeworpen:

“(…) Verzoekers dienen hun aanvraag tot regularisatie in in het land van hun feitelijke verblijfsplaats of België en niet in hun land van oorsprong of Armenië.

De redenen dewelke zij hiertoe aanvoeren getuigen van een bijzonder prangende humanitaire aard en zijn derhalve buitengewoon.

Een verwijdering van verzoekers zou immers in strijd zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het Europees verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955.

Verzoekers vroegen asiel aan in België op 25.7.07 (…). Deze asielaanvraag werd negatief afgesloten door een beslissing van de VBC dd. 24.6.09, waartegen een procedure bij de Raad van State ingesteld werd, dewelke toelaatbaar verklaard werd bij beslissing van 23.7.09 (…)

Niettegenstaande dit werd aan verzoekster een attest van immatriculatie afgeleverd (…) op basis van haar asielprocedure en haar verklaring van wettelijke samenwoning.

Sedert juli 2007 knoopte 1^e verzoekster echter een relatie aan met een Belg, nl. dhr. N.S. (…) met wie zij ging samenwonen aan de (…).

1^e verzoekster studeerde Nederlands in het centrum voor Basiseducatie te Vilvoorde (…) en behaalde haar inburgeringsattest (…), zodat de Nederlandse taal voor haar geen geheimen meer heeft.

2^e verzoeker studeert thans aan het 2^e leerjaar 2^e graad Kantoor BSO van het O.L. Vrouw Instituut te Vilvoorde (…).

Tientallen vrienden en kennissen (…) bevestigen bovendien dat verzoekster sedert juli 2007 een feitelijk gezin vormt en in een duurzame liefdesrelatie samenwoont op het adres (…) met de hogervermelde (N.S.).

Een chronologisch aangelegd fotoalbum (…) geeft nog meer duidelijkheid nopens de reeds meer dan 2 jaar durende samenwoning.

Verzoekster diende tevens een huwelijksaanvraag in doch deze werd geweigerd door de Gemeente Meise bij beslissing van 24.7.09, waartegen cliënte beroep aantekende op 4.8.09 voor de Heer Voorzitter der Rechtbank van Eerste Aanleg zetelend zoals in Kortgeding te Brussel.

Deze zaak zal na conclusietermijnen kunnen gepleit worden op 16.11.09.

Hogervermelde omstandigheden zijn dan ook buitengewoon: een gedwongen terugkeer zou immers niet alleen artikelen 8 en 12 van het Europees verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 schenden, doch eveneens het Kinderrechtenverdrag. (…)

2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoekers specifiek aangevoerde elementen beantwoord werden en dat dus rekening gehouden werd met de elementen die verzoekers' aanvraag kenmerken. Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig stellen dat de motivering van de bestreden beslissing een stereotiepe motivering betreft. Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

2.8. Waar verzoekers opwerpen dat zij twee jaar en twee maanden legaal in het Rijk verbleven hebben, waarbij het beginpunt van deze berekening het moment van indienen van de asielaanvraag vormt en het eindpunt het in punt 1.5. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten, dient de Raad op te merken dat verzoekers eraan voorbijgaan dat de bestreden beslissing ertoe strekt de antwoorden op het door verzoekers in hun in punt 1.6. bedoelde aanvraag aangehaalde element inzake de duur van de asielprocedure, waarbij het beginpunt van deze berekening het moment van indienen van de asielaanvraag vormt en het eindpunt het in punt 1.2. bedoelde arrest van de Raad. Verzoekers' “rekenkundige” opmerking aangaande de duur van hun legaal verblijf kan derhalve geen afbreuk doen aan de door de gemachtigde van de staatsecretaris gedane vaststelling inzake de duur van hun asielprocedure. Ten overvloede tonen verzoekers niet aan dat het verschil tussen beide berekeningen, dat drie maanden bedraagt, maakt dat zij wel degelijk een buitengewone omstandigheid hebben aangetoond. Er kan gelet op het voormelde evenmin gesteld worden dat de berekening van de gemachtigde van de staatssecretaris getuigt van het feit dat de situatie van verzoekers “niet naar behoren” werd onderzocht.

2.9. Waar verzoekster stelt dat zij “op het moment van illegaal verblijf (…) in afwachting was van een uitspraak van de kort geding rechter inzake huwelijksvoltrekking” en hierbij verwijst naar de stukken

gevoegd bij haar verzoekschrift, merkt de Raad op dat zij hier louter herhaalt wat zij inriep als buitengewone omstandigheid bij haar aanvraag bedoeld in punt 1.6. Verzoekster toont met het herhalen van een ingeroepen element niet aan dat het antwoord op dit argument in de bestreden beslissing, namelijk dat *“in het dossier (...) geen document te vinden (is) waaruit blijkt dat betrokkene daadwerkelijk een beroep heeft ingediend. . Indien dit echter toch zou gebeurd zijn opent dit geen recht op verblijf waardoor dit element niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.”*, de motiveringplicht schendt. Waar verzoekster nog opwerpt *“Dat de belgische staat haar niet gedoogd heeft en zichtbaar een schrikbewind heeft willen voeren door haar van haar vrijheid te beroven met het oog op terugleiding naar de grens”* dient de Raad op te merken dat deze opwerping niet dienstig is aangezien deze beslissing niet het voorwerp vormt van onderhavig beroep en verzoekers zelf in hun verzoekschrift stellen dat zij *“door de KIB in vrijheid gesteld werden.”*

2.10. Met hun vaag betoog *“Dat deze overheidspolitiek en strategie volledig indruist tegen de inhoud van het regeerakkoord van 18.3.08 onder Leterme 1 en thans opnieuw in het najaar van 2009 volledig up to date”* tonen verzoekers niet aan dat *“de door DVZ aangehaalde motivering dan ook niet correct en niet afdoende is waar de omvang van de motivering niet is aangepast aan het belang van de beslissing.”* Een regeerakkoord houdt enkel algemene beleidsintenties in die nader dienen uitgewerkt te worden en heeft bijgevolg geen enkele bindende of verordenende kracht, waaraan verzoekers rechten kunnen ontleen. De Raad wijst erop dat in de aanhef van het regeerakkoord van maart 2008 uitdrukkelijk gesteld wordt: *“De regering zal dit regeerakkoord de komende maanden nader uitwerken”* en dat in het luik Migratie specifiek gesteld wordt: *“De regularisatiecriteria m.b.t. de buitengewone omstandigheden zullen worden verduidelijkt in een omzendbrief.”* Verzoekers werken niet verder uit wat zij bedoelen met *“thans opnieuw in het najaar van 2009 volledig up to date”*, en het komt de Raad niet toe dit te gaan invullen ten behoeve van verzoekers.

Verzoekers tonen met hun betoog waarbij ze tevens op algemene wijze verwijzen naar *“de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”* niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is niet gegrond.

2.11. In wat als een tweede onderdeel van het eerste middel kan worden beschouwd, betogen verzoekers als volgt: *“(…) Doordat de aangevochten beslissing stelt dat het voornemen om te huwen in België geen buitengewone omstandigheid daarstelt, waar zij deze aanvraag dient in te dienen in haar land van oorsprong Dat nochtans verzoekster, zoals iedere belg, op basis van art. 11 ,lid 1 BW en 191 Grondwet, het recht heeft om te huwen en een gezin te stichten. zoals voorzien in artt. 8 en 12 van het EVRM. 16 van het UVRM en 23§2 van het BUPO;*

Een vreemdeling geniet dan ook zonder wederkerigheidsvereiste het recht op een familiale staat. waaronder het recht op huwen.

Deze artt. beschermen inderdaad alleen het werkelijke huwelijk en niets anders;

Dat in casu een werkelijk huwelijk voorligt. wat bewezen wordt door het feit dat verzoekster en haar partner volharden in hun wil om te huwen. zij reeds effectief continu (onafgebroken en duurzaam samenwonen), ondubbelzinnig en in familiaal (tesamen met de zoon van verzoekster of (B.G.)) en gezinsverband samenleven sedert 14.5.08 of maw 1 jaar en een half: (stuk 3)

Dat deze samenwoning onbetwistbaar vastgesteld werd door de politie in opdracht van dhr Procureur. nav een huiszoeking en een buurtonderzoek (stuk — zie pv nr 003093/09 dd. 4.6.09 zich bevindend in het dossier van DVZ en de gemeente Meise), doch ook door foto's en door verzoekster voorgebrachte getuigenverklaringen dewelke de vaststellingen van de politie aanvullen

Dat waar op het moment van huwelijksaangifte verzoekster legaal in België verbleef en aan alle formele vereisten voldeed om in het huwelijk te kunnen treden, zij na afloop van de asielprocedure en regularisatieprocedure in België in illegaliteit verblijft, dit illegaal verblijf op zichzelf geen reden is om een huwelijksvoltrekking te weigeren (Voorzitter Namen, 6.10.2006, JT 2007, 193);

De verblijfstoestand van een vreemdeling heeft geen uitstaans met het recht om te huwen (cfr. Art. 8 en 12 Europees verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en 23 I.V.B.P.R.)

Uit de illegale verblijfstoestand kan aldus op zich niet afgeleid worden dat de vreemdeling een huwelijk wenst af te sluiten uitsluitend met het oogmerk op een verblijfsrechtelijk voordeel dat eruit voortvloeit (Art. M. 3 Omz 17.12.1999; bv. Brussel 7.1.03, NjW 2003, 90, noot RDC; Antwerpen, 5.1.05, EJ 2005, 158, noot T. Wuyts; brussel, 13.1.05, EJ 2005, 162, noot T. Wuyts);

Dit aanvaarden zou de facto tot gevolg hebben dat de vreemdeling het recht op huwen ontzegd wordt, wat een overtreding inhoudt op alle hogervermelde Belgische, Europese en internationale regelgeving, wat in casu aan de orde is, gezien de DVZ van mening is dat verzoekster naar haar land van oorsprong kan teruggaan en zij daar een visum kan aanvragen bij de diplomatieke of consulaire post."

2.12. De Raad dient op te merken dat de bestreden beslissing verzoeksters recht om te huwen onverkort laat. Verzoekers kunnen derhalve niet dienstig stellen dat de bestreden beslissing de nationale, Europese en internationale bepalingen schendt waarin zij dit recht op huwelijk gegarandeerd zien. Het recht om in het huwelijk te treden, stelt verzoekster en haar zoon voorts niet vrij van de verplichting om te beschikken over de geldige binnenkomst- of verblijfsdocumenten, zoals vooropgesteld in de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2006, nr. 166 189). Bovendien kan verzoekster, zoals ook vermeld in de bestreden beslissing, eenmaal de documenten vereist voor het huwelijk in orde zijn, opnieuw een visum aanvragen in haar land van herkomst en kan zij steeds naar België terugkomen. De bestreden beslissing heeft verder niet tot gevolg dat verzoekster definitief van haar partner wordt gescheiden, doch houdt slechts in dat zij en haar zoon enkel tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij en haar zoon zich in het bezit zullen hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk (zie RvS 13 december 2005, nr. 152 639). De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekers, zoals dit blijkt uit het administratief dossier, niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

2.13. Waar verzoekers opwerpen dat een werkelijk huwelijk voorligt en dat dit af te leiden valt uit het feit *"dat verzoekster en haar partner volharden in hun wil om te huwen, zij reeds effectief, continu (...), ondubbelzinnig en in familiaal (...) en gezinsverband samenleven sedert 14.5.08"* en waar zij opwerpt dat haar samenwoning onbetwistbaar werd vastgesteld, dient de Raad op te merken dat dit geen afbreuk doet aan de gedane vaststellingen in de bestreden beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris betwist immers geenszins dat verzoekers daadwerkelijk samenwonen met de heer N.S. doch stelt vast dat het voornemen van verzoekster om te huwen geen buitengewone omstandigheid is in het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.14. Waar verzoekers stellen *"Dat waar op het moment van huwelijksaangifte verzoekster legaal in België verbleef en aan alle formele vereisten voldeed om in het huwelijk te kunnen treden, zij na afloop van de asielprocedure en regularisatieprocedure in België in illegaliteit verblijft, dit illegaal verblijf op zichzelf geen reden is om een huwelijksvoltrekking te weigeren (Voorzitter Namen, 6.10.2006, JT 2007, 193); (...) Uit de illegale verblijfstoestand kan aldus op zich niet afgeleid worden dat de vreemdeling een huwelijk wenst af te sluiten uitsluitend met het oogmerk op een verblijfsrechtelijk voordeel dat eruit voortvloeit (...)"* merkt de Raad op dat dit betoog niet dienstig is, aangezien het geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing, maar wel met de weigering van de huwelijksvoltrekking die blijkens het administratief dossier door de ambtenaar van de burgerlijke stand getroffen werd op 24 juli 2009. Deze beslissing vormt niet het voorwerp van onderhavig beroep en de Raad heeft ook geen rechtsmacht om kennis te nemen van dergelijke beroepen. Voor het overige kan nog verwezen worden naar het gestelde in punt 2.9.

Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat het recht op huwen of het recht op gezinsleven geschonden werd.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

2.15. In wat als een tweede middel kan beschouwd worden werpen verzoekers op: *"2. Schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel."*

Verzoekers betogen als volgt:

"Daar waar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, maakt dit een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht.

Vervolgens dient benadrukt te worden dat het bestuur verondersteld wordt slechts met kennis van zaken een bepaalde beslissing te nemen;

In casu nam DVZ nochtans een beslissing zonder met de elementen, hogervermeld onder nr. 1, rekening te houden;

Dat zij derhalve hun taak niet naar behoren vervuld hebben en als gevolg hiervan zij een beslissing genomen hebben zonder enige concrete informatie, een beslissing dewelke het lot van verzoekers bezegeld heeft;

DVZ kan bovendien niet naar redelijkheid verantwoorden dat de door verzoekers ingediende documenten niet geloofwaardig zouden zijn;

Er bestaat derhalve een wanverhouding tussen de aangevoerde reden van ongeloofwaardigheid, enerzijds, en de daaropvolgende weigeringsbeslissing, anderzijds;”

2.16. Zoals de Raad al vaker gesteld heeft, vormt de verwijzing naar de schending van welbepaalde beginselen van behoorlijk bestuur, samen met een betoog aangaande de wijze waarop zij geschonden werden, wel degelijk een middel. De exceptie van onontvankelijkheid van het middel, opgeworpen door de verwerende partij is derhalve ongegrond.

2.17. Aangezien verzoekers in hun betoog verwijzen naar hun betoog ter ondersteuning van het eerste middel, volstaat het te dezen te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Met hun bloot betoog dat de Dienst Vreemdelingenzaken *“hun taak niet naar behoren vervuld hebben en als gevolg hiervan zij een beslissing genomen hebben zonder enige concrete informatie, een beslissing dewelke het lot van verzoekers bezegeld heeft; DVZ kan bovendien niet naar redelijkheid verantwoorden dat de door verzoekers ingediende documenten niet geloofwaardig zouden zijn; Er bestaat derhalve een wanverhouding tussen de aangevoerde reden van ongeloofwaardigheid, enerzijds, en de daaropvolgende weigeringsbeslissing”*, tonen verzoekers voorts geen schending aan van de door hen opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur.

Het tweede middel is ongegrond.

2.18. In wat als een derde middel kan beschouwd worden, werpen verzoekers op: *“3. Schending van artikel 6 EVRM”*.

Verzoekers betogen als volgt:

“Daar waar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, zij de zorgvuldigheid en redelijkheidsplicht schendt, maakt dit tevens een inbreuk uit op artikel 6 van het EVRM.”

2.19. Te dezen volstaat de vaststelling dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet onder het toepassingsgebied vallen van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen , Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA